

Když se ve vodě dosyta vyplavali, naklouzali a nakotrmelcovali, zamířili do sauny, pak do tradičních tureckých lázní hammám a nakonec do obyčejné ruské lázně a poté se rozhodli, že povečeří. Navlékli si zelené froté župany a posadili se do prázdné restaurace, vyzdobené plastovým vodním rostlinstvem, usmívajícími se rybami a mořskými koníky s vytřeštěnýma očima. Wang Hong objednal láhev bílého krymského ve kbelíčku s ledem a místního pstruha z horských altajských řek.

„To jsem rád, že taky máte rádi vodu,“ pozvedl svůj pohár Wang.

„Já bych bez vody asi nepřežila,“ usrkla vína Máša. „Moře, to je něco... jako láska.“

„Já taky bez vody vydržím nejvíc týden,“ přitukl si Wang s Mášou i s Garinem.

„To já docela klidně!“ broukl Garin. „Mé vztahy s vodou a hlavně s mořem jsou dosti komplikované.“

„Nějaké problémy?“ zeptal se Číňan.

„Ano. I když – jsem sice suchozemec a nevyrostl jsem u vody, ale plavec jsem byl víc než obstojný. Táta mě o prázdninách vozil na Krym nebo do Řecka a já měl moře moc rád. Jenže jednou, to už jsem pracoval, jsem se na Krymu v moři zamyslel a odplaval hodně daleko. Tak daleko, že už ani břeh nebylo vidět.“

„A o čem jste přemýšlel?“ zeptala se Máša.

„Jestli si dobře vzpomínám, tak o životě a o práci venkovského lékaře. Jak by měl žít... Kde... A hlavně s kým!“

„Věru zapeklité otázky...“

„Amitábha!“ pronesl najednou tiše Wang, a když číšník přinesl předkrm, zamhouřil oči.

„Vy jste buddhista?“ zeptal se Garin.

„Ano.“

„A koho to teď velebíte? Buddhisté přece nemají boha.“ Máša si z mističky vzala slaný oříšek a začala ho křoupat. „Vy snad máte jen cestu – dharmu.“

„To je ale Buddha Dharma,“ opravil ji Wang. „Děkuji Buddhovi za to, že mě naučil správně vnímat jídlo. Proto se dnes něčeho jako hlad věru nemusím děsit.“

„To je moudré!“ Garin se pustil do předkrmu.

„Co to znamená – správně vnímat jídlo?“

„Jako jednu z našich iluzí, ale nic víc.“

„Jistě, všechno je nakonec ajurvéda...“ přikývla Máša. „Jak jídlo, tak tužby či útrapy.“

„A co utrpení člověka, z kterého stahují kůži – to je taky iluze?“ zeptal se Garin.

„Nepochybně,“ přikývl Wang.

„Takže když přímo před vašima očima někdo začne stahovat z člověka kůži zaživa nebo mučit dítě, tak jen řeknete: Ale to je přece iluze, mí draží kati a jejich oběti, stačí chvílku vydržet, a ono to pomine?!“

„Ne, něčemu takovému se pokusím zabránit.“

„Ale proč? Když je to iluze...“

„Buddhistovou povinností je živým bytostem pomáhat.“

„A co když kvůli trýzněnému dítěti budete nakonec nucen zabít jeho mučitele?“

„Vynasnažím se to neudělat.“

„Ale jak?!“

„Půjdu za ním a řeknu mu: Stáhni kůži ze mě, ale to dítě pusť!“

„A co když nebude mít chuť stahovat kůži zrovna vám?“ chopil se své číše Garin.

„Jasně!“ přidala se hned Máša. „Co když vám řekne: na tvou starou kůži nejsem zvědav, já chci stahovat mladou! Zmiz! A ještě vás nakopne do zadnice...“

„Přesně tak – a ještě vás nakopne,“ zopakoval mnohoznačně Garin a usrkl vína.

Wang se na ně pozorně zadíval.

„Jste křesťané?“ zeptal se.

Máša s Garinem se rozesmáli:

„Ano, milý Wangu, to víte, že jsme křesťané!“

„Ale křesťané prolili celé řeky lidské krve.“

„A prolévají dál,“ přikývl Garin. „Takže to jsou špatní křesťané. A křesťan má být dobrý.“

„Co to znamená?“

„Že ho má zajímat milost boží, a ne oběť,“ odpověděl Garin.

„Takže tady jsme s křesťany zajedno,“ pousmál se Wang.

„Na milosrdenství!“ pozvedla pohár Máša.

„Na milosrdenství,“ sáhl po svém vínu i Wang. „Když se nám ho dnes tolik nedostává...“

„Na milosrdenství!“ přitukl si s nimi oběma doktor.

Napili se a zobli si předkrmu. Mezitím jim přinesli hlavní chod.

„S tím plaváním v moři jste to ale nedopovídal, doktore,“ připomněl Wang. „Odplaval jste příliš daleko, pak jste odpočíval na zádech...“

„Přesně tak. Odpočinul jsem si na zádech, pak jsem se vzpamatoval a začal se rozhlížet, kterým směrem plavat.“

„Snad jste se mohl orientovat podle slunce, ne?“ zeptala se Máša.

„Právě že ne! Byl už večer a slunce zapadlo. A na Krymu je okamžitě tma – však to znáte...“

„Tam jsem tedy nikdy v životě nebyla,“ povzdechla si Máša.

„Prostě byla tma jako v pytli. Nikde jediné světýlko. Co teď?“

„Ale obzor na západě přece září, i když slunce už zmizelo,“ připomněl Wang, který se zrovna pouštěl do pstruha.

„To ano, ale ne onoho večera!“

„Jak je to možné?“

„Čtvrtí! Příroda a boží sluníčko mi zkrátka připravily překvapení. Jen si to představte: noc je stále temnější, svítí jen hvězdy na nebi, a taky po něm poletují meteory... A já jsem na moři úplně sám. Kam teď?“

„A co se orientovat podle hvězd?“

„Na něco takového nejsem dobrý ani dnes, natož tenkrát...“

„Třeba se dají zaslechnout nějaké zvuky z pobřeží.“

„To jsem zkoušel, jenže všude ticho jako v hrobě! A víte, jak jsem si nakonec poradil?“

Wang s Mášou se po sobě podívali.

Číňan se napil a na okamžik zamyslel:

„Já bych řekl, doktore, že jste si vybavil...“

Nahoře v kopuli, poskládané z šestihranných skel, se ozval ohlušující výbuch. Tlaková vlna jimi mrštila o podlahu. Vzápětí akvaparkem otřásly další dvě mimořádně silné exploze. Světlo zablikalo a zhaslo. Skleněný strop se začal hroutit. Máša vyskočila

a pomáhala na nohy Garinovi. Wang nehybně ležel mezi pokácenými židlemi. Shora se sypalo sklo a plastové rámy. Garin už stál na nohou, rozběhli se, ale vzápětí zůstali stát – kam teď? Část kopule už se s rachotem zřítila a někde hned vedle zaduněly další dva výbuchy.

„Musíme támhle!“ vlekla Máša doktora směrem k průzračnému žlabu atrakce „horská řeka“, zespona stále ještě nasvícenému.

Vrhli se k němu a klopytali přes trosky. Shora se na ně sypaly střepy. Když se dostali až ke žlabu, Máša do něj Garina začala strkat:

„Musíme plavat! Vynese nás to ven!“

„To ne, počkejte ještě...!“ vzdoroval doktor, ale pak uklouzl, zoufale rozhodil rukama, spadl do skluzavky a rychlá voda ho unášela kluzkým, poloprůzračným a stále ještě tlumeně zářícím korytem. Vzadu opět cosi vybuchlo – a pak už zhaslo všechno...

„Mášo!!!“ zařval Garin, plácající se v silném, teplém proudu, vonícím bazénovou vodou. Mlátilo to s ním ze strany na stranu a obracelo, jak se proudu zrovna zamanulo.

Za ním se ozvaly další exploze. Cosi zapraštělo. A pak už se všechno kácelo, takže se povážlivě otrásala i plastová skluzavka. Garin proletěl ostrým obloukem a po prudkém spádu, až se nakonec zřítil do tmavého bezedného bazénu, bezmocně zaplácal rukama, narazil na úlomek čehosi hranatého, pak na tělo mrtvého muže a pak se na něj shora znovu sesypaly jakési drobné střípky, takže se potopil, aby jim unikl. Pod hladinou temné vody narazil čelem do stěny bazénu, instinktivně sáhl nad sebe, zachytil se kachlíkového kraje, s mrožím řevem se přitáhl a dostal své tělo z vody; poté se otočil a s těžkým oddechováním si klekl. Kolem ostře zavoněla vlhká svěží noc. Zvedl hlavu. Nad sebou viděl zříceniny vodní atrakce, poseté rozbitým sklem, a nad tím vším černé nebe, na němž zářil měsíc a mihotaly se hvězdy.

Garin vstal. Prošel vytlučeným oknem a vkročil na trávu. Rozhlédl se. Na místě obrovité hlavy chobotnice zlověstně dýmala hromada troskek. Ve vzduchu bylo cítit noc, páru z bazénu a pach vybuchlých dělostřeleckých granátů.

„Panebože...“ zamumlal Garin.

Ze županu mu crčela voda. Automaticky sáhl po řetízku na krku a zatáhl za něj – skřípec byl neporušený a klidně se pohupoval. Protřel ho tedy mokrým cípem županu a nasadil zpátky na nos. Rozhlédl se znovu. Vlevo se černal jakýsi les, vpravo bylo vidět osvětlené sídliště na okraji Barnaulu. Dva nejbližší domy byly zničené a ozýval se z nich zoufalý křik.

„Máááóóó!!!“ zakřičel doktor směrem ke zhroucené hlavě chobotnice tak silně a křečovitě, až z toho pšoukl.

Zahalil se do mokrého županu, převázal ho, vydal se směrem k dýmajícím troskám a pochopil, že levý gumový pantofel ztratil. Odkopl tedy i pravý a přímo na titanových nohách vykročil po trávě a praskajících plastových střepech. Minul temný polozbořený žlab skluzavky, jímž ještě stále tekla a zurčela sotva viditelná voda, a pak vstoupil do mračna kyselého dýmu a páry. Prošel jím a spatřil nelítostně děsivou hromadu trosek – všechno, co zbylo z hlavy akvachobotnice. Párou a dýmem se prodíralo nejasné měsíční světlo, ozařující pokroucené rámy, rozbitá skla i kusy betonu či plastů. Nad horou se vznášelo jen hrobové ticho, slyšet nebylo ani hlásku.

„Mášo!!!“ vykřikl znovu Garin.

A zase žádná odpověď. Hora trosek mlčela.

„Pane Bože, zachraň Mášu!“ pronesl doktor selhávajícím hlasem a rozmáchle se pokřičoval.

Pak na tu hromadu vylezl.

Přesně v té chvíli se za ním ozvalo stále sílící skučení a na nočním nebi se zablýsko. Garin zvedl hlavu. Nad ním se rozsvítilo pár desítek střel raketometné salvy; s příšerným vytím se přehnalý po temném nebi a obořily se přímo na sídliště. Obytné domy zaplavily výbuchy. Světlo v oknech zhaslo a domy zahalila mračna dýmu. Vzápětí už v nepřetržitěm skučícím proudu přilétaly další a další střely a dopadaly dál do nitra sídliště, blíže ke středu města – dopadaly a vybuchovaly, dopadaly a vybuchovaly. Exploze splynuly v jednu nekončící, všude kolem to rachotilo, hora trosek se třásla, všude dopadaly další a další úlomky. Část raketometných střel začala dopadat někde blízko, výbuch stíhal výbuch a to vše se najednou sunulo na Garina jako živoucí sloup smrti. Vyskočil a prchal před tím sloupem do lesa.

Vytí na nebi a pozemní výbuchy splynuly vjedno.

Zalehlo mu v uších.

Garin běžel po stříbřité trávě, zalité měsíčním světlem. Když se dostal na kraj lesa, nahmátl borovicový kmen a ohlédl se. Sloup dýmající smrti, která zuřivě trhala vzduch, dospěl až ke zhroucené hlavě akvachobotnice. Také ta zmizela v mračnech dýmu.

Doktor otevřel ústa, jako by chtěl prosit, požadovat, zapřísahat či vyhrožovat. Jeho masivní ropuší rty se ale jen znetvořily a on se při pohledu na rostoucí dýmová mračna na místě bývalého vodního ráje bezmocně rozplakal. Po obloze se hnaly ohnivé koule, které dopadaly dál a dál od něj, teď už spíš v centru města.

Garinovým mohutným tělem otřásaly vzlyky. Objal drsný borový kmen, přitiskl k němu tvář a štkal, štkal jako už dlouho ne – klukovsky, roztřeseně a uslintaně, a bezmocně dupal titanovou nohou.

Když se dovzlykal až k úplnému vyčerpání, otřel si slzy mokrým froté rukávem, znovu nahmátl řetízek a nasadil si skřipec.

A vykročil do hloubi nočního lesa.